

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3388/2022. (X. 12.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.IV.21.186/2021/5. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az Indítványozó1. és az Indítványozó2. jogi képviselőjük (dr. Litresits András ügyvéd) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján kezdeményezte az Alkotmánybíróság eljárását.
- [2] Az indítványozók az Alkotmánybírósághoz előterjesztett alkotmányjogi panaszukban kérték, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.IV.21.186/2021/5. számú ítélete alaptörvényellenességét – a Pécsi Ítéltábla Pf.III.20.006/2020/5. számú és Pécsi Törvényszék 18.P.20.482/2019/13. számú ítéletére is kiterjedően – és semmisítse meg azt, mivel a hivatkozott bírósági ítélet az indítványok szerint sérti az Alaptörvény IX. cikk (1), (2) és (4) bekezdéseit, a XXVIII. cikk (1) bekezdését, valamint annak 28. cikkét.
- [3] 2. Az alapul szolgáló tényállás szerint egy perben nem álló személy 2019. október 4-én a késő délutáni órákban a bírósági ügy felpereséről annak engedélye és kifejezett tiltakozása ellenére képmás- és hangfelvételeket készített. Az első képfelvétel a felperest az utcán, közterületen haladva mutatja be, mely felvételt az Indítványozó1. a YouTube csatornáján tette közzé, a másik felvételen a felperes az egyik polgármesteri hivatal bejárata előtt látható, majd mutatja az épületbe történő belépését és mozgását. (A felperes a képfelvételek készítésekor az adott polgármesteri hivatalban a polgármester kabinetfőnöke volt.) Az Indítványozó1. ez utóbbi képfelvételt felhasználta az internetes oldalán, egy cikkbe beágyazott videóként, valamint közzétette a YouTube csatornáján is. Az Indítványozó1. nem kérte a felperes engedélyét a képfelvételek közzétételéhez, a felperes sérelem orvoslása iránti kérelmét nem teljesítette.
- [4] 2.1. A felperes bírósághoz fordult, keresetében annak megállapítását kérte, hogy az Indítványozó1. mint I. rendű alperes a fentiekben ismertetett képfelvételek elkészítésével és felhasználásával megsértette a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk) 2:43. § g) pontjában, valamint a 2:48. § (1) bekezdésében védett képmáshoz való személyiségi jogát. Kérte az Indítványozó1. mint I. rendű alperes kötelezését a jogsértés abbahagyására, a további jogsértéstől való eltiltását, a képfelvételek végleges törlésére és elégtétel adására kötelezését. Az Indítványozó2-t mint II. rendű alperest a perköltsége megfizetésére kérte kötelezni a sajtószabadságról és a média tartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény 1. § 2. pontja, valamint a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 504. § (1) bekezdése és annak 499. § (1) bekezdése alapján. Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Elsődlegesen arra hivatkoztak, hogy a sérelem orvoslása iránti kötelező eljárásban a felperes jogi képviselője nem csatolta a meghatalmazását, a felhívása hatálytalan. Másodlagosan vitatták, hogy a felperes hozzájárulására szükség lett volna, a képfelvételek közzétételéhez, mivel nézetük szerint a felperes közszereplőnek minősül, a választási szórólapok osztásával pedig politikai véleményt nyilvánított a kampányidőszakban. A képfelvételek közérdeklődésre számot tartó cikk illusztrálására szolgáltak, szorosan kapcsolódtak annak tartalmához. Egyben hivatkoztak arra, hogy a felperes nem indított sajtóhelyreigazítási pert.
- [5] 2.2. Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az I. rendű alperes a képfelvételek felperes engedélye nélküli közzétételével és felhasználásával megsértette a felperes képmáshoz és hangfelvételhez fűződő személyiségi jogát. Kötelezte az I. rendű alperest a jogsértés abbahagyására, a képfelvételek végleges törlésére a saját eszközein, internetes oldalán és a YouTube csatornáján, valamint eltiltotta a további jogsértéstől és kötelezte

az internetes oldalán meghatározott rovatban az ítéletben meghatározott alperesi nyilatkozat közzétételére. Míg a II. rendű alperest kötelezte a perköltség megfizetésére. Az elsőfokú ítélet érdemi indokolása szerint a felperes nem közszereplő, a képfelvételek nem nyilvános közéleti szereplés során, nem nyilvános kampányrendezvényen készültek, ezért azok felhasználására – a felperes hozzájárulása nélkül – az I. rendű alperes nem volt jogosult. Az elsőfokú bíróság azt is kifejtette, hogy a képfelvételek nem kapcsolódtak a cikk tartalmához. Egyrészt nem támasztották alá azt az állítást, hogy a képfelvételek készítője „észrevette, hogy a felperes őt mocskoló impresszió nélküli szórólapokat juttat el a választópolgárokhoz”, továbbá az a tény, hogy a felperes kezében félbehajtott papír látható és közterületen halad, nem kapcsolódik a cikkben írtak illusztrálásához, mivel a felperes nem „szórólaposztás közben” mutatja.

- [6] 2.3. Az alperesek fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást kiegészítette a cikk tartalmával. Míg a képfelvételekhez kapcsolódóan rögzítette, hogy a cikkbe ágyazott és a YouTube csatornán közölt képfelvétel a felperes közterületen, az utcán halad, kezében összetekert papírok, melyeknek a tartalma a képfelvétel alapján nem azonosítható be, illetve az utcáról belép az önkormányzat épületébe, kezében ekkor már nincs papír és válltaszkát visel. Az alperesek eljárásjogi alapú fellebbezésével összefüggésben egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a felperes jogi képviselője igazolta a Pp. 502. § (1) bekezdése szerinti felhíváshoz csatolta a meghatalmazását. Továbbá az alperesek a perindítást megelőzően nem hivatkoztak arra, hogy a sérelem orvoslása iránti kérelmet nem az arra jogosult terjesztette elő. A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját abban, hogy a képfelvételek a felperestől nem közszereplőként, illetve nem nyilvános közéleti szerepléséről készültek. A másodfokú bíróság megállapítása szerint a képfelvételek nem kapcsolódnak a cikkben írtakhoz, ugyanis a felperest olyan cselekvés közben mutatják be, amely közérdeklődésre nem tarthat számot, mivel azon nem jelenik meg politikai vélemény kifejezése, a kampány alatt a szórólap választópolgárokhoz eljuttatása. Indokolásában hangsúlyozta, hogy a képfelvételek tartalma miatt annak nincs jelentősége, hogy a felperes munkakörénél fogva közszereplőnek minősül-e vagy sem, mivel a közszereplő személyiségi joga is csak a közéleti vita tartalmával, a szólás- és véleménynyilvánítási szabadság gyakorlásával összefüggésben szorulhat háttérbe a sajtó tájékoztatási kötelezettségével szemben. A másodfokú bíróság megállapítása szerint a perbeli esetben a felperest ábrázoló képek semmilyen módon nem hitelesítik a cikk tartalmát, megjelentetésük teljes egészében öncélú. Ezért összefüggés hiányában a képfelvételek elkészítéséhez és felhasználásához a felperes hozzájárulására lett volna szükség.
- [7] 2.4. A jogerős ítélettel szemben az alperesek terjesztettek elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását kérték.
- [8] A Kúria – a felülvizsgálati kérelemben foglaltakra reagálva – elsőként rámutatott, hogy a felülvizsgálati eljárás nem a per folytatása, a felülvizsgálat olyan rendkívüli perorvoslat, amely a Pp. 406. § (1) és (2) bekezdéseiben megnevezett jogerős határozatok ellen jogszabálysértésre alapítottan vehető igénybe, továbbá rendelkeznie kell a Pp. 413. § (1) bekezdése a)–e) pontjai szerinti tartalmi kellékekkel, utalva az alperesek azon érvelésére, mely szerint az elsőfokú bíróság a tanú megjelenésével kapcsolatos költségek igénylésére nem figyelmeztette. A Kúria az alperesek felülvizsgálati kérelmét nem találta megalapozottnak. Nézete szerint az alperesek tévesen értelmezték a Pp. 502. § (3) bekezdés a) pontját, illetve a Ptk. képviselőre, valamint az Ütv. jogi képviselőre vonatkozó rendelkezéseit, miután azonosnak tekintették a meghatalmazás hiányát az annak csatolása hiányával. Ehhez kapcsolódóan elvi tartalomként a kúriai ítélet megállapította, hogy a képmáshoz és hangfelvételhez való jog érvényesítése iránti pert megelőző kötelező előzetes eljárásra adott meghatalmazás joghatályát nem érinti az, ha a felszólítással együtt a meghatalmazást nem közölték (az adott ügyben az I. rendű alperessel). A Kúria ítélete – többek között – azt is megállapította, hogy helytálló az alperesek azon hivatkozása, mely szerint a felperes közszereplő. A perbeli cikkben és az I. rendű alperes YouTube csatornáján azonban a felperesről nem ilyen minőségben készült, és nem a cikk tárgyát képező témával összefüggésben álló képfelvételek kerültek közzétételre, a cikk által tárgyalt témát a képfelvételek tartalma nem támasztja alá. A cikk tartalma és a képi megjelenítése nincs összhangban, a közölt tartalom és a megjelenített forma egységének a követelménye nem teljesül, a képfelvételek a készítő személyes vélekedését tükrözik. A véleménynyilvánításnak ez a módja csak a felperes személyéhez, nem pedig a cikk tartalmához kapcsolódik, ezért nem járul hozzá a cikkben tárgyalt közérdeklődésre számot tartó témához. A Kúria ítélete szerint a képfelvételek közzététele meghaladja a közéleti vita illusztrálásához szükséges tartalmat, ezért öncélú. Mindezek alapján a Kúria úgy ítélte meg,

hogy a perbeli esetben a képfelvétel felhasználása a Ptk. 2:48. § (1) bekezdése alapján a képmás védelméhez fűződő személyiségi jog aránytalan sérelmével jár, így a személyiségvédelem korlátozása a szólás- és sajtószabadság, mint a közügyek szabad vitatását biztosító alapjogok biztosítása érdekében nem indokolt.

- [9] 3. Az indítványozók a Kúria ítélete ellen – az elsőfokú és a jogerős ítéletre is kiterjedően – alkotmányjogi panaszt nyújtottak be, kérve annak megsemmisítését. Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseiként annak IX. cikk (1), (2) és (4) bekezdéseit, a XXVIII. cikk (1) bekezdését és a 28. cikket jelölték meg. Az indítványozók alkotmányjogi panaszukban részletesen ismertették a tényállást és a pertörténetet, továbbá idézték az általuk sérülni vélt alapjogi rendelkezéseket, illetve a relevánsnak vélt alkotmánybírói gyakorlatot. Álláspontjuk szerint a jelen ügyben az elsőfokú bíróság az eljárást helytelenül állapította meg, a megállapított tényállásból nem megfelelő jogi következtetéseket vont le, az ítéletben foglaltak ellentmondásosak, iratellenes megállapításokat tartalmaznak, ellentétben állnak a perben csatolt iratok tartalmával, az ítélet indokolása hiányos, a döntés jogszabálysértő, valamint az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe az alperesek álláspontját alátámasztó bizonyítékokat. Az indítványozók hivatkoztak arra is, hogy tisztességtelen és a józan észbe ütközik azon eljárás, amely kampányidőszakban egy közszereplőről a kampánytevékenysége közben készített képmás sérti az adott közszereplő képmáshoz és hangfelvételhez való jogát, mivel nem veszi figyelembe a közszereplők fokozott tūrés kötelezettségét, valamint a sajtószabadság megvalósulását. Álláspontjuk szerint az első- és a másodfokú ítélet tévesen állapította meg, hogy a felperes ne lenne közszereplő. Az indítványozók nézete szerint az adott ügyben irreleváns és erősen szubjektív megítélés alá esik azon kérdéskör, hogy a közzétett képmás milyen mértékben hitelesíti a hozzá tartozó cikk tartalmát. Az azonban objektíve megállapítható, hogy a sérelmezett képmás a felperest nem sértő módon, tárgyilagosan ábrázolja egy közérdeklődésre számot tartó témával kapcsolatban, ezért nem merülhet fel a képmáshoz való jog megsértése a felperes esetében. Hivatkoztak továbbá arra, bár a Kúria ítéletében elismerte a felperes közszereplői minőségét, mégis tévesen vonta le azt a következtetést, hogy a cikkben foglaltak és a képmás közötti összefüggés hiánya okán a felperes képmáshoz és hangfelvételhez való joga elsőbbséget élvez a véleménynyilvánítási szabadsággal szemben. Ez alapján mindhárom ítélet aránytalan mértékben korlátozza a szabad véleménynyilvánításhoz való jogot, illetve a sajtószabadságot, továbbá a jogszabálysértések orvoslásának hiányában sérül a tisztességes eljáráshoz való joguk is. Az indítványozók megjelölték még több, a Fővárosi Törvényszék – nézetük szerint – ellentétes tartalmú döntését, illetve az Alkotmánybíróság számos határozatát.
- [10] 4. Az Abtv. 56. §-a alapján az Alkotmánybíróság először az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának kérdésében dönt, ennek során mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának feltételeit. A befogadás visszautasítása esetén a tanács rövidített indokolással ellátott végzést hoz, amelyben megjelöli a visszautasítás indokát.
- [11] Az Alkotmánybíróság az Abtv. 50. § (1) bekezdése és az Ügyrend 5. § (1) bekezdése alapján tanácsban járt el, és az indítványozók panaszának vizsgálata alapján azt állapította meg, hogy az alkotmányjogi panasz az alábbi okok miatt nem fogadható be.
- [12] 4.1. Az indítványozók az Abtv. 27. §-ára alapított alkotmányjogi panaszukban a Kúria fentiek szerinti ítéletének az alaptörvény-ellenességét az Alaptörvény IX. cikke, XXVIII. cikke, valamint 28. cikke sérelmére alapozták. Az Abtv. 27. §-a alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti vagy hatáskörét az Alaptörvénybe ütközően korlátozza, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.
- [13] 4.2. Kúria ítélete ellen nincs helye fellebbezésnek, az Abtv. 27. §-a szerinti indítvány tehát e tekintetben megfelel a törvényi feltételeknek. Jelen ügyben az alkotmányjogi panaszt az alapul szolgáló bírósági eljárás alperesei nyújtották be az ügyüket érdemben lezáró bírósági ítélettel szemben, így az indítványozók érintettek tekintetűek és jogosultak alkotmányjogi panasz előterjesztésére. Az indítványozók a jogorvoslati lehetőségüket kimerítették.
- [14] Az Abtv. 30. § (1) bekezdése értelmében az alkotmányjogi panasz benyújtására a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül van lehetőség. Az indítványozók jogi képviselője 2022. január 19-én töl-

tötte le a Kúria ítéletét, míg az alkotmányjogi panaszt 2022. március 21-én – határidőben – terjesztette elő elektronikusan a bírósághoz. A fentiek alapján megállapítható, hogy az indítványozók az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott határidőn belül terjesztették elő az indítványukat.

- [15] 5. Az indítványozók alkotmányjogi panaszukban – többek között – az Alaptörvény 28. cikkének sérelmére is hivatkoztak. Ennek kapcsán az Alkotmánybíróság megjegyzi, hogy következetes gyakorlata értelmében az Alaptörvény 28. cikkében foglalt, a bíróságoknak címzett jogértelmezési segéd szabály nem tekinthető olyan Alaptörvényben biztosított jognak, amelynek sérelmére hivatkozva alkotmányjogi panaszt lehetne benyújtani {3084/2012. (VII. 26.) AB végzés, Indokolás [6]; 3176/2013. (X. 9.) AB határozat, Indokolás [29]; 3241/2016. (XI. 18.) AB végzés, Indokolás [12]}, ezért e cikkekre önmagában, további részletezés, vagy Alaptörvényben biztosított joggal fennálló kapcsolat, összefüggés bemutatása nélkül alkotmányjogi panasz nem alapítható.
- [16] 6. Megállapítható volt, hogy az indítvány a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében felsorolt követelményeinek is csak részben tesz eleget.
- [17] Nem felel meg az indítvány az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelme vonatkozásában előadott határozott kérelem Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontja szerinti kritériumának, a Fővárosi Törvényszék korábbi döntéseitől való eltérést kifogásoló kérelem, sem a további kérelem tekintetében, mivel annak egyértelműen meg kell jelölnie az indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével.
- [18] Az indítványozók a fent írtak szerint amiatt állították a hivatkozott tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét, mert a kötelező személyiségi jogi (képmáshoz és hangfelvételhez való jog megsértésének megállapítása iránti) perben nézetük szerint az elsőfokú bíróság helytelenül állapította meg a tényállást és abból nem megfelelő következtetéseket vont le, míg a másodfokú bíróság a helyesen megállapított tényállásból helytelen következtetést vont le. Továbbá a Kúria annak ellenére vont le helytelen jogi következtetést a tényállásból, hogy megállapította a felperes közszereplői minőségét. Az indítványozók tehát a számukra kedvezőtlen ítéletek szakjogi kritikáját adták elő az alkotmányjogi panaszukban, miszerint a bíróságok nem megfelelő jogi következtetéseket vontak le a rendelkezésükre álló bizonyítékok alapján, illetve az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe az alperesek álláspontját alátámasztó bizonyítékokat. Emellett nézetük szerint az elsőfokú ítélet ellentmondásos, ellentétben áll a csatolt okiratok tartalmával, az ítélet indokolása hiányos és jogszabálysértő. Azonban megállapítható, hogy az indítványozók az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit nem hozták összefüggésbe a támadott bírósági ítéletekkel, nem fejtették ki, hogy e joguk sérelmét mi okozza – vagyis az Alkotmánybíróság által vizsgálható, konkrét, alkotmányjogilag releváns indokolást nem adtak elő {hasonlóan: 3183/2013. (X. 9.) AB végzés, Indokolás [23]; 3556/2021. (XII. 22.) AB végzés, Indokolás [24]; 3252/2022. (V. 18.) AB végzés, Indokolás [23]}. Így az indítvány ezen elemei nem felelnek meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjában foglalt feltételnek, és ezért az Alkotmánybíróság által nem vizsgálhatók.
- [19] Az Alkotmánybíróság már több esetben hangsúlyozta: nem felel meg az alkotmányjogi panasszal szemben támasztott formai követelménynek a beadvány, ha az a támadott bírói döntéssel lezárt eljárások leírását és pusztán a törvényességi szempontú kritikáját tartalmazza {lásd pl. 3067/2016. (IV. 11.) AB végzés, Indokolás [13]; 3187/2017. (VII. 14.) AB végzés, Indokolás [9]; 3198/2017. (VII. 21.) AB végzés, Indokolás [9]; 3078/2018. (II. 26.) AB végzés, Indokolás [18]; 3252/2022. (V. 18.) AB végzés, Indokolás [25]}.
- [20] Az Alkotmánybíróságnak abban is következetes a gyakorlata, hogy a bírói döntés elleni alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi – vélt vagy valós – jogsérelem orvoslása eszközének. Az Alkotmánybíróságnak kizárólag arra van hatásköre, hogy az alapjogi sérelmet orvosolja. Az Alkotmánybíróság szerepe nem abban áll, hogy a rendes bíróságok minden vélt vagy valós tévedését korrigálja, ezzel ugyanis – az Alkotmánybíróság megfogalmazásában – „a bírósági szervezet feletti »szuperbíróság« szerepébe” lépne és hagyományos jogorvoslati fórumként járna el” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]}. Az Alkotmánybíróság „a bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének és értékelésének, illetve a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálatára nem rendelkezik hatáskörrel” {3231/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [4]}. A bíróságok eljárásában eldöntendő jogértelmezési, illetve ténykérdések felülmérlegelésére ezáltal tehát az Alkotmánybíróságnak nincs hatásköre, tartózkodik annak vizsgálatától, hogy a bírósági döntések indokolásában megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, mint ahogy azt sem vizsgálja, hogy a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e az eljárásban beszerzett bizonyítékokat és előadott érveket {3309/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [5]}.

- 3315/2014. (XI. 21.) AB végzés, Indokolás [16]; 3014/2015. (I. 27.) AB végzés, Indokolás [14]; 3029/2013. (II. 12.) AB végzés, Indokolás [16]; 3027/2014. (II. 17.) AB végzés, Indokolás [20]; 3168/2013. (IX. 17.) AB végzés, Indokolás [13]; 3241/2016. (XI. 18.) AB végzés, Indokolás [16]; 3252/2022. (V. 18.) AB végzés, Indokolás [26].
- [21] Ezzel összefüggésben megjegyzi továbbá az Alkotmánybíróság, hogy ezen gyakorlata szerint „[a] bírósági joggyakorlat egységének biztosítása nem az Alkotmánybíróság, hanem a bíróságok, kiemelten pedig a Kúria feladata [Alaptörvény 26. cikk (3) bekezdése, bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény III. fejezete], ezt az Alkotmánybíróság a jogbiztonságra és az alapjogokra figyelemmel sem vonhatja magához” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]}.
- [22] Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelmét állító része érdemben nem volt elbírálható.
- [23] 7. Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.
- [24] Az indítványozók számos olyan alkotmánybírósági döntésre hivatkoztak, amelyekben a testület korábban már kifejtette a véleménynyilvánításhoz való jog tartalmát. Jelen ügyben az Alkotmánybíróság úgy ítélte meg, hogy az indítvány az Alaptörvény IX. cikk (1), (2) és (4) bekezdései tekintetében nem vetett fel olyan (új) alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, amelynek vizsgálata indokolná az alkotmányjogi panasz befogadását.
- [25] Az indítványozók alkotmányjogi panaszukban az Alaptörvény IX. cikk (1), (2) és (4) bekezdéseinek a sérelmét arra tekintettel is állították, hogy az eljáró bíróságok – nézetük szerint – értelmezésükkel túlerjeszkedtek a véleménynyilvánítás határán, mivel nem alkalmazták és értelmezték helyesen az irányadó gyakorlatot. Ezen indítványelem kapcsán az Alkotmánybíróság az alábbiakat emeli ki. A támadott bírósági ítéletek tekintetében az indítványozók a jelen pontban hivatkozott alaptörvényi rendelkezések tekintetében valódi alkotmányjogi érvelést alig fejtettek ki, az gyakorlatilag csak az általuk idézett alkotmánybírósági határozatok indokolásának beidézéséből áll, (sok esetben nem is teljes mértékben adekvát módon). Ennek kapcsán az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz nem felel meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdésében támasztott – a határozott kérelemre vonatkozó – törvényi feltételeknek.
- [26] Megjegyzi továbbá az Alkotmánybíróság, hogy amellett, hogy az indítvány nem tartalmazott határozott kérelmet, nem felelt meg az Abtv. 29. §-ában foglalt feltételeknek sem. E tekintetben jelen esetben is hangsúlyozza az Alkotmánybíróság, hogy egy alkotmányjogi panaszt abban az esetben lehet befogadni és érdemben elbírálni, ha az a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vet fel. Az indítványozók az Alaptörvény IX. cikkének (1), (2) és (4) bekezdései tekintetében olyan korábbi határozatokra hivatkoztak, amelyből egyértelműen kiderül, hogy azok jelen ügyben is irányadók, jelen ügy azonban nem vet fel olyan kérdést, amelyet az Alkotmánybíróság korábban már ne válaszolt volna meg. Így az egyetlen vizsgálendő szempont, hogy az indítványozók által felvetett kérdések érdemben befolyásolták-e a meghozott bírósági ítéleteket. E tekintetben az Alkotmánybíróság arra a megállapításra jutott, hogy mind az első-, és másodfokú bíróság, mind a Kúria figyelembe vette a korábbi alkotmánybírósági gyakorlatot. Az indítványozók által hivatkozott szempontok ugyanis egy olyan értelmezést kérnek számon a bíróságokon, amelyekre vagy az Alkotmánybíróság adott már korábban választ, vagy annak eldöntése a bíróságok értelmezési lehetőségei közé tartoznak. Ezért az Alkotmánybíróság az Abtv. 29. §-ának ezen pontját sem látta kimerítettnek.
- [27] Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a Kúria támadott ítélete – az indítványozók által felhozott érvekre figyelemmel, az alapjogi szempontok figyelembe vétele és mérlegelése szempontjából – nem szenved olyan hiányosságban, amely az Abtv. 29. §-a szerinti bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vetne fel.
- [28] 8. Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság – az Abtv. 47. § (1) bekezdése és az 56. § (2)–(3) bekezdései, valamint az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 5. § (1)–(2) bekezdései alapján eljárva – az alkotmányjogi panaszt, figyelemmel az Abtv. 29. §-ában és 52. § (1b) bekezdés e) pontjában foglaltakra, az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 30. § (2) bekezdés a) és h) pontjai alapján visszautasította.

Dr. Márki Zoltán s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Handó Tünde s. k.,
alkotmánybíró helyett

Dr. Márki Zoltán s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Pokol Béla
alkotmánybíró helyett

Dr. Schanda Balázs s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Szívós Mária s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/847/2022.

